

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/3/2024
Identifikačné číslo spisu:	6123353342
Dátum vydania rozhodnutia:	29.01.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivan Rumana
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:6123353342.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne mBank SPÓLKA AKCYJNA, Varsava, Prosta 18, Poľská republika, v mene ktorej koná na území Slovenskej republiky mBank S.A., pobočka zahraničnej banky, sídlo organizačnej zložky Bratislava, Pribinova 10, IČO: 36 819 638, proti žalovanému T.. V.N. W., narodenému XX. Q. XXXX, V., B. XX, Š. K., zastúpenému advokátom JUDr. Michalom Vavříkom, Bratislava, Mliekarenská 2, o žalobe žalovaného na obnovu konania a o zaplatenie 1 914,94 eura s príslušenstvom vedeného na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 6Up/1476/2021, o dovolaní žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 29. septembra 2023 sp. zn. 17CoCsp/30/2023-60, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „odvolací súd“) napadnutým uznesením podľa § 387 ods.1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „ CSP“) potvrdil uznesenie Okresného Banská Bystrica z 27. júla 2023 č. k. 9Csp/38/2023-33 (ďalej len „súd prvej inštancie“), ktorým súd žalobu žalovaného na obnovu konania odmietol a žalobkyni nárok na náhradu trov konania voči žalovanému nepriznal.

2. Žalovaný sa žalobou doručenou súdu prvej inštancie dňa 12. júla 2023 domáhal obnovy konania podľa obsahu z dôvodov uvedených v ust. § 397 písm. a) a b) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v platnom znení (ďalej „CSP“). Žalovaný tvrdil, že sa bez svojej viny nemohol oboznámiť s predmetom pôvodného konania, v ktorom bol vydaný platobný rozkaz Okresného súdu Banská Bystrica z 09. júna 2022 sp. zn. 6Up/1476/2021 a kvalifikovane sa proti nemu brániť, keďže nedisponoval prístupom do elektronickej schránky (pôvodne zriadenej pri jeho podnikateľskej činnosti), do ktorej mu bola žaloba žalobcu spolu s prílohami, ako aj s vydaným platobným rozkazom doručená, keďže ako

vyplýva z potvrdenia z 28. januára 2020, svoj občiansky preukaz odovzdal daného dňa príslušnému orgánu Policajného zboru SR z dôvodu odhlásenia trvalého pobytu z územia Slovenskej republiky.

3. Súd prvej inštancie zistil, že platobný rozkaz vydaný v pôvodnom konaní bol žalovanému doručený do vlastných rúk do jeho aktívnej elektronickej schránky 26. júna 2022 v zmysle § 32 ods. 5 písm. b) zákona o e-Governmente použitím fikcie doručenia, keďže adresát - žalovaný si v úložnej lehote neprebral dokument potvrdením jeho prebratia na elektronickej doručenke. Fikcia doručenia nastáva v zmysle daného zákonného ustanovenia márnym uplynutím úložnej lehoty, a to aj vtedy ak sa adresát o tom nedozvedel. Súd prvej inštancie poukázal na to, že pri fyzickej osobe môže byť elektronická schránka aktivovaná len na žiadosť. V prípade, že fyzická osoba požiadala o aktiváciu schránky, dobrovoľne akceptuje, že orgány verejnej moci (vrátane súdov) jej písomnosti budú doručovať elektronicky do tejto schránky. Vzhľadom na doručenie platobného rozkazu na základe fikcie doručenia tento nadobudol právoplatnosť dňa 12. júla 2022. S poukazom aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 11. augusta 2011 sp. zn. 3Cdo 98/2011 bol súd prvej inštancie názoru, že nie je splnená zákonná podmienka povolenia obnovy konania podľa § 397 písm. a) CSP, t.j. že osoba, ktorá navrhuje obnovu konania bez svojej viny nemohla použiť skutočnosti a dôkazy týkajúce sa predmetu pôvodného konania v danom pôvodnom konaní. Pokiaľ ide o žalovaným tvrdený druhý dôvod obnovy konania podľa § 397 písm. b) CSP, t.j. možnosť vykonania dôkazov, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní, k tomu súd prvej inštancie uviedol, že má ísť o také dôkazy, ktoré navrhla alebo predložila strana sporu v pôvodnom konaní, nebolo ich však možné vykonať z dôvodu existencie objektívnych prekážok. Žalovaný v pôvodnom konaní žiadne dôkazy vykonať nenavrhol, aplikácia uvedeného zákonného dôvodu obnovy konania je v danom prípade vylúčená. Na záver súd prvej inštancie podotkol, že nevyužitie riadnych opravných prostriedkov žalovaným nie je možné napraviť v konaní o mimoriadnom opravnom prostriedku - o žalobe na obnovu konania. Tento mimoriadny opravný prostriedok predstavuje len výnimku zo zásady nezmeniteľného právoplatného rozhodnutia a jeho uplatnenie a prípustnosť je obmedzená.

4. Odvolací súd sa stotožnil so skutkovým a právnym posúdením súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie podľa neho riadne zdôvodnil najmä v bode 9 a 10 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, z akých dôvodov možno pričítať žalovanému zavinenie na nepoužití skutočností a dôkazov, ktoré by mohli pre neho priviesť priaznivejšie rozhodnutie vo veci oproti pôvodnému konaniu, v ktorom bol vydaný platobný rozkaz. Poukázal na § 2 ods. 3 zákona o občianskych preukazoch, podľa ktorého držiteľom občianskeho preukazu môže byť aj občan, ktorý nemá trvalý pobyt na území Slovenskej republiky. Z tohto zákonného ustanovenia teda nevyplýva povinnosť odovzdať (neplatný) občiansky preukaz pri odhlásení sa z pobytu na území SR ani pri odchode do zahraničia. Takáto povinnosť nevyplýva ani z ust. § 6 ods. 2 zákona č. 253/1998 Z. z. v súčasnosti platnom znení, podľa ktorého občan je pri ohlásení skončenia trvalého pobytu povinný vyplniť a podpísať odhlasovací lístok z trvalého pobytu, ktorého vzor určí ministerstvo. Občan, ktorý nebude žiadať o vydanie občianskeho preukazu, je zároveň povinný tejto ohlasovni odovzdať občiansky preukaz. Z uvedeného zákonného ustanovenia vyplýva len to, že len ak občan, ktorý nebude žiadať o vydanie (nového) občianskeho preukazu (v súvislosti s tým, že údaj na pôvodnom občianskom pobyte o trvalom pobyte občana je už neaktuálny), je povinný ohlasovni pobytu odovzdať (pôvodný, neplatný) občiansky preukaz. Veta druhá tohto zákonného ustanovenia totiž bola doň vložená práve zákonom o občianskych preukazoch, ktorý stanovuje, kedy má občan Slovenskej republiky povinnosť požiadať o vydanie (nového) občianskeho preukazu.

5. Podľa odvolacieho súdu zo zákonných ustanovení v ich vzájomnej súvislosti teda vyplýva, že občan Slovenskej republiky, ktorý sa odhlási z (trvalého) pobytu na území Slovenskej republiky môže byť v zmysle § 2 ods. 3 zákona o občianskych preukazoch naďalej držiteľom občianskeho preukazu, nakoľko sa však pôvodný občiansky preukaz stal v zmysle § 11 ods. 1 písm. e) v spojení s § 3 ods. 1 písm. g) zákona o občianskych preukazoch neplatným pre už neplatný údaj o adrese trvalého pobytu na území SR, ak sa tak rozhodne, je v zmysle § 15 ods. 1 písm. a) zákona o občianskych preukazoch povinný požiadať o nový občiansky preukaz (kde sa uvedie miesto jeho pobytu v zahraničí) do 30 dní od neplatnosti skôr vydaného občianskeho preukazu. V prípade podania takejto žiadosti v zmysle § 6 ods. 2 veta druhá a contrario nemá povinnosť odovzdať neplatný občiansky preukaz ohlasovni pobytu, pretože je v zmysle § 15 ods. 1 písm. c) a ods. 2 zákona o občianskych preukazoch povinný ho odovzdať

príslušnému útvaru Policajného zboru SR buď pri podaní žiadosti, alebo pri prevzatí nového občianskeho preukazu. Ak sa tak nerozhodne (teda už nechce byť držiteľom slovenského občianskeho preukazu a nepožiada o vydanie nového občianskeho preukazu pre neplatnosť pôvodného, predošlého), len v takom prípade je povinný odovzdať neplatný občiansky preukaz buď v zmysle § 6 ods. 2 zákona č. 253/1998 Z. z. ohlasovní pobytu, alebo v zmysle § 15 ods. 1 písm. d) zákona o občianskych preukazoch príslušnému útvaru PZ SR, a to bezodkladne.

6. V čase odhlásenia sa žalovaného z trvalého pobytu na území SR (t.j. 12.11.2018) totiž ust. § 6 ods. 2 zákona č. 253/1998 Z. z. ešte neobsahovalo druhú vetu, podľa ktorej občan, ktorý nebude žiadať o vydanie preukazu občianskeho preukazu, je zároveň povinný ohlasovní odovzdať občiansky preukaz. Zákon o občianskych preukazoch, ktorý ust. § 6 ods. 2 zákona č. 253/1998 Z. z. doplnil o túto druhú vetu totiž nadobudol účinnosť až dňa 01.12.2019. Navyše z dôkazov predložených žalovaným k žalobe na obnovu konania jednoznačne vyplýva, že žalovaný odovzdal nejaký občiansky preukaz príslušnému orgánu Policajného zboru SR, nie ohlasovní pobytu, a to až dňa 28.01.2020, teda po viac ako roku od odhlásenia sa z trvalého pobytu na území Slovenskej republiky. Vzhľadom na vyššie uvedené neobstojí tvrdenie žalovaného, že po odhlásení sa z trvalého pobytu na území SR nemohol disponovať so svojou elektronickou schránkou, pretože mohol požiadať o nový občiansky preukaz s čipom a ak by tak bol urobil, naďalej by bol disponoval autentifikátorom - občianskym preukazom s čipom a prideleným bezpečnostným osobným kódom, ktorými by sa mohol naďalej prihlasovať do svojej elektronickej schránky a prevziať si elektronické úradné dokumenty od orgánov verejnej moci vrátane súdu. Žalovaný (či už by chcel alebo nechcel byť držiteľom slovenského občianskeho preukazu), mohol svoju aktívnu elektronickú schránku pred odhlásením sa z trvalého pobytu na území SR ešte s vtedy platným občianskym preukazom deaktivovať. V takom prípade by mu zásielky od orgánov verejnej moci vrátane súdu boli museli byť doručované inými spôsobmi.

7. Žalovaný bol v žalobe a v platobnom rozkaze označený údajmi vyžadovanými ust. § 133 ods. 1 CSP, t. j. menom a priezviskom, dátumom narodenia a adresou trvalého pobytu (ktoré mal žalobca k dispozícii). Keďže žalovaný mal v čase doručovania platobného rozkazu aktívnu elektronickú schránku, bolo povinnosťou upomínacieho súdu doručovať mu platobný rozkaz do tejto aktívnej elektronickej schránky a nie vopred preverovať správnosť, či aktuálnosť údajov uvedeného v žalobe o adrese jeho trvalého pobytu na území SR. Až v prípade, že by ju nemal aktívnu, nastupuje povinnosť súdu doručovať platobný rozkaz na adresu žalovaného uvedenú žalobcom a ak by nebolo možné doručiť platobný rozkaz ani tam do vlastných rúk žalobcu, až v takom prípade nasleduje postup podľa § 9 ods. 3, veta druhá zákona č. 307/2016 Z.z. o upomínanom konaní (ďalej len „ZUK“), t.j. súd je povinný prešetrovať pobyt žalovaného a následne v prípade, ak by to neviedlo k výsledku platobný rozkaz zrušiť pre nemožnosť jeho doručenia v zmysle § 10 ZUK. Odvolací súd mal preto za to, že platobný rozkaz bol žalovanému doručený právne účinným spôsobom.

8. Z potvrdenia o odovzdaní občianskeho preukazu nevyplýva, že by žalovaný odovzdal svoj neplatný občiansky preukaz, ale neplatný občiansky preukaz iného občana. Je pritom vylúčené, aby došlo k chybe vo vyznačení dôvodu vydania potvrdenia krížikom, pretože ak by bol žalovaný odovzdával svoj neplatný občiansky preukaz, v takom prípade by sa bola v zmysle potvrdenia vyplňala časť A, nie časť B potvrdenia, v ktorej by sa boli v zmysle poznámky č. 2 pod čiarou vyplnili údaje držiteľa občianskeho preukazu, pretože potvrdenie sa v takom prípade vydáva držiteľovi občianskeho preukazu.

9. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný včas dovolanie z dôvodu uvedeného v § 420 písm. f) CSP. Podľa žalobcu ja rozhodnutie nezrozumiteľné, nepreskúmateľné, jeho odôvodnenie podľa dovolateľa nedáva odpovede na zásadné otázky podstatné pre rozhodnutie a nevysporiadalo sa s jeho zásadnou argumentáciou. Odvolací súd nesprávne vyhodnotil jeho argumentáciu o povinnosti odovzdať občiansky preukaz ako irelevantnú s poukazom na § 6 ods. 1, 2 a 3 zákona č. 253/1998 Z. z. o hlásení pobytu občanov SR a registri občanov SR, podľa ktorého postupoval. Skončenie trvalého pobytu v SR má podľa dovolateľa za následok neplatnosť občianskeho preukazu, ma čo nasleduje povinnosť ho odovzdať. Súd prvej inštancie opomenul aj zákon č. 255/1998 Z. z. Vzhľadom k uvedenému sa tak dovolateľ nemal možnosť oboznámiť s predmetom sporu a predložiť dôkazy, ktoré vyvracajú nárok

žalovaného uplatnený prostredníctvom právoplatného a vykonateľného platobného rozkazu, v čom vidí naplnenie dovolacieho dôvodu. Neodovzdanie občianskeho preukazu môže byť sankcionované podľa zákona o priestupkoch. V upomínacom konaní bol označený nesprávnou adresou. Z tohto dôvodu mal v zmysle CSP najskôr začať s odstraňovaním tejto vady podania. Odvolací súd sa tak v odôvodnení napadnutého uznesenia zaoberal len prístupom do elektronickej schránky, avšak dovolateľ má za to, že súd prvej inštancie nevzal pri svojom rozhodovaní do úvahy dovolateľom namietané skutočnosti spočívajúce v tom, že akým spôsobom bola osvedčená dovolateľova totožnosť, ak tento odovzdal občiansky preukaz v zmysle zákona a teda trvalým a ani prechodným pobytom na území Slovenskej republiky počnúc dňom 12.11.2018 nedisponoval. Dovolateľ odhlásil svoj pobyt 4 roky pred vydaním platobného rozkazu. Týmto postupom súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Občiansky preukaz odovzdal, pretože obsahoval neplatné alebo nesprávne údaje, a teda bol neplatný. Povinnosť odovzdať občiansky preukaz však platí na základe novely predmetného zákona počnúc dňom 01.12.2019, a preto postupoval v súlade so zákonom, ak odovzdal občiansky preukaz necelé dva mesiace po nadobudnutí novely zákona o občianskych preukazoch, teda dňa 28.01.2020. Nesúhlasí preto so závermi odvolacieho súdu, ktorý mu vyčítal, že odovzdal občiansky preukaz až dňa 28.01.2020. Taktiež je nesprávny záver súdu, ak tvrdí, že dovolateľ odovzdal nejaký občiansky preukaz príslušnému orgánu Policajného zboru SR, nie ohlasovní pobytu. Z predloženého dôkazu - odovzdanie občianskeho preukazu, je však zrejmé, že dovolateľ takýto úkon urobiť mohol, o čom svedčí aj príslušné potvrdenie od policajného orgánu. Je nepodstatné, v akom časovom období po zrušení trvalého pobytu dovolateľ odovzdal svoj občiansky preukaz, ak predmetom žaloby na obnovu konania je konanie, ktoré začalo v roku 2021, teda niečo vyše roka po odovzdaní občianskeho preukazu. Záverom navrhol, aby dovolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a priznal mu nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

10. Žalobkyňa sa k dovolaniu žalovaného nevyjadрила.

11. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že žalovaný dovolanie podal v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP), strana sporu bola zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) a dovolanie podľa § 447, písm. c) CSP odmietol.

Dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP

12. Podľa § 420 písm. f) zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok („CSP“) dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. V zmysle uvedeného ustanovenia treba za nesprávny procesný postup považovať postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnoprávnemu rámcu, a tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva.

14. Najvyšší súd po preskúmaní dovolacích dôvodov zistil, že s druhovo obdobnými dovolacími dôvodmi žalovaného sa dovolací súd zaoberal v inej právnej veci, v konaní o dovolaní žalovaného T. proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 22. novembra 2023 sp.zn. 17CoCSP/37/2023, vedeného na najvyššom súde pod sp.zn. 8Cdo/19/2024. Dovolací súd uznesením zo dňa 29. mája 2024 sp.zn. 8Cdo/19/2024 dovolanie odmietol. V bode 1.1 uviedol zistený skutkový stav súdom prvej inštancie tak, že: „... žalovaný tvrdil, že sa bez svojej viny nemohol oboznámiť s predmetom pôvodného konania, v ktorom bol vydaný platobný rozkaz Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 25. novembra 2021 sp. zn. 37Up/I317/2021 a kvalifikovane sa proti nemu brániť, nakoľko nedisponoval prístupom do elektronickej schránky (pôvodne zriadenej pri jeho podnikateľskej činnosti), do ktorej mu

bola žaloba žalobkyne spolu s prílohami, ako aj s vydaným platobným rozkazom doručená, nakoľko ako vyplýva z potvrdenia zo dňa 28. januára 2020, svoj občiansky preukaz odovzdal daného dňa príslušnému orgánu Policajného zboru SR z dôvodu odhlásenia trvalého pobytu z územia Slovenskej republiky. V uvedenom termíne teda ukončil svoj pobyt na území Slovenskej republiky a odsťahoval sa do Švajčiarskej konfederácie. Žalovaný ďalej tvrdil, že v takom prípade platné a účinné právne predpisy Slovenskej republiky neumožňujú ponechanie si občianskeho preukazu, a preto občiansky preukaz odovzdal. Taktiež uviedol, že mu nie je zrejmé, na akom základe bola osvedčená jeho totožnosť a uvedený v platobnom rozkaze jeho trvalý pobyt, keďže odovzdal občiansky preukaz a trvalým ani prechodným pobytom na území Slovenskej republiky počnúc dňom 12. novembra 2018 nedisponuje“.

15. Dovolací súd v uznesení zo dňa 29.mája 2024 sp.zn. 8Cdo/19/2024 bod 28 uviedol, že : „, Pokiaľ dovolateľ namieta nesprávny procesný postup Okresného súdu Banská Bystrica v pôvodnom upomínacom konaní, vedenom pod sp. zn. 37Up/I317/2021, spočívajúci v neodstránení väd návrhu žalobkyne na vydanie platobného rozkazu (konkrétne v nesprávnom označení adresy trvalého pobytu žalovaného) postupom podľa §§ 128, 129 CSP, dovolací súd upriamuje pozornosť žalovaného na ustálenú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky obsiahnutú v rozhodnutiach sp. zn. 1 ObdoV/16/2012 z 27. septembra 2012, sp. zn. 3Obdo/22/2011 z 26. apríla 2012, sp. zn. 3Cdo/93/2010 z 24. novembra 2011 a najmä na rozhodnutie sp. zn. 1Obdo/54/2017 z 22. marca 2018 zverejnenom v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR pod č. R 77/2018), z ktorých vyplýva, že návrhom na obnovu konania možno napadnúť len právoplatné rozhodnutie, ako aj skutočnosť, že dovolací súd v konaní o obnovu konania môže posudzovať len vady samotného konania o obnove, a nemôže prihliadať na prípadné vady pôvodného, obnovovaného konania. Od týchto záverov nemá dovolací súd dôvod odchyliť sa ani vo vzťahu k preskúmvanej veci vychádzajúceho z rovnakých skutkových okolností.

16. Dovolací senát vo veci sp.zn. 8 Cdo 3/2024 vychádzal z rozhodnutia dovolacieho súdu zo dňa 29.mája 2024 sp.zn. 8Cdo/19/2024 , bod 23 : „.....Podľa názoru dovolacieho súdu riadne nedoručenie rozhodnutia sporovej strane (v danom prípade žalovanému) nie je dôvodom obnovy konania (obdobne viď uznesenie najvyššieho súdu zo dňa 24. januára 20024 sp. zn. 1Obdo/51/2023 bod 32). V ustanoveniach § 397 je totiž obsiahnutý taxatívny výpočet dôvodov obnovy konania. Medzi nimi sa nenachádza ako dôvod obnovy konania nedoručenie rozhodnutia napádaného žalobou na obnovu konania. V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na to, že ak rozhodnutie nie je riadne doručené sporovej strane, nemôže nadobudnúť právoplatnosť a preto ho ani nemožno napadnúť žalobou na obnovu konania. Obnova konania je totiž prípustná iba proti právoplatnému rozhodnutiu (§ 397 CSP) a rozhodnutie, ktoré nebolo riadne zákonným spôsobom doručené sporovej strane nemôže nadobudnúť právoplatnosť. Prípadné riadne nedoručenie platobného rozkazu mohol/môže žalovaný napadnúť v rámci exekučného konania, keďže exekučným titulom je iba také rozhodnutie súdu, ktoré je vykonateľné a teda aj právoplatné (s výnimkou rozhodnutí, ktoré sú vykonateľné bez ohľadu na právoplatnosť, čo sa však prejednávanej veci netýka). Napokon dovolací súd uvádza, že pokiaľ by sa aj v úvahu vzala možnosť, že žalovaný nemal prístup do svojej elektronickej schránky, ale „občana“ nie „podnikateľa“ zasa by to viedlo len k záveru, že platobný rozkaz mu nebol riadne doručený a z toho vyplývajúcimi následkami. Predmetnú situáciu preto mal podľa dovolacieho súdu najskôr riešiť žiadosťou adresovanou súdu v upomínacom konaní o doručenie platobného rozkazu (s uvedením relevantných skutočností) a následne podľa reakcie súdu voliť ďalší postup (odpor voči platobnému rozkazu, námietky v exekučnom konaní).“

17. Najvyšší súd súčasne poukazuje na to, že Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 19. novembra 2024 ústavnú sťažnosť proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 8Cdo/19/2024 z 39.mája 2024 odmietol.

18. Najvyšší súd konštatuje, že dovolací dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP nebolo naplnený, a preto podľa § 447 písm. c) CSP dovolanie odmietol.

19. V dovolacom konaní úspešnej žalobkyni žiadne trovy nevznikli, preto jej dovolací súd ich náhradu

nepriznal (§ 255 ods. 1 v spojení s § 453 ods. 1 CSP).

20. Toto rozhodnutí přijal senát Nejvyššího soudu Slovenské republiky poměrem hlasů 3 : 0.

Poučení:

Proti tomuto uznesení není přípustný opravný prostředek.